

O přípravě Národního pochodu pro život a rodinu se Zdeňkou Rybovou

Každoroční Pochod pro život. To už je takové ustálené sousloví. Je třeba jej opakovat?

Lidé nám nejčastěji píší, že přijíždějí, protože chtějí jednoduše podpořit dobrou věc. A opakovat se musí, protože bohužel každý rok čelíme tomu stejnému problému, dvaceti tisíc dětí, které přicházejí o život před narozením. Letos už je to šedesát let od legalizace umělého potratu. Je to o strachu, beznaději a nezodpovědnosti. Je to o zneužití legislativy. Je to o hluboké bolesti a ztrátě pro celou společnost. Musí se opakovat, protože nejde o nic menšího než o životy těch nejmenších z nás – počatých dětí.

A proč má smysl na Pochod přijet?

Právě proto, abychom společnosti dali naději, že je možné dát dětem šanci, že je možné mít velké rodiny. Také abychom ukázali, že je zde velká skupina lidí, kterým není jedno, že nenarozené děti jsou v naší zemi zabíjeny a že účinně pomáháme těm, kteří to potřebují. Mezi těmi účastníky Pochodu jsou mnozí, kteří tam, kde bydlí, aktivně pomáhají. A není ani málo těch, pro které je nejdůležitější povzbuzení, že nejsou sami a potkají se s přáteli.

Je to nádherné poselství, které Pochod pro život celé ty roky dává. Myslím, že je fajn, že ta skupina lidí je rok od roku větší.

I když je hlavní cíl Pochodu pro život pořád stejný, liší se nějak jeden ročník od druhého? Lze zažít něco nového?

Určitě. Snažíme každý ročník vylepšovat. Ne proto, abychom nabídli atrakce, ale abychom účastníkům dali najevo, že si vážíme obětí, které podstupují. Často jedou z odlehlých končin naší země. Někteří vstávají ve čtyři ráno s malými dětmi. Proto se snažíme, aby jim bylo ten den v Praze dobře.

V něčem je to nové každý rok. Různý doprovodný program pro všechny věkové kategorie. Různí zajímaví hosté. Můžu prozradit, že se letos můžeme těšit na dudáky.

Snažíme se také vylepšovat samotnou organizaci. Zpětná vazba po Pochodu pro život je pro nás motorem k tomu, abychom věděli, co příští rok udělat znovu, lépe, nebo čemu se vyhnout. Proto jsme i po posledním ročníku poslali dotazník, na který přišla spousta krásných vzkazů [Pozn. red.: viz výběr odpovědí na str. 5–7], ale také podnětných reakcí, kde lidé psali, co by bylo lepší udělat jinak. Někteří dokonce nabídli i konkrétní pomoc, takže v tom tento rok bude zase nový.

Na Pochod pro život a rodinu jezdí celé rodiny včetně malých dětí. Každý rok se objeví zprávy o provokatérech. Není to nebezpečné?

Bereme je s nadhledem, nebezpeční určitě nejsou. Patnáct v podstatě „profesionálních aktivistů“ proti desetitisícům účastníků nestojí ani za zmínku.

Na druhou stranu nám zajišťují mediální zájem a paradoxně to může být k něčemu užitečné. Dají akci kurióznější náboj, což je někdy ke škodě, protože média zajímají senzace a tomu hlavnímu poselství se potom vyhýbají.

Nicméně pokud jde o bezpečnost, tak samozřejmě jako organizátoři spolupracujeme s Policií a s antikonfliktními týmy, které jsou vždy přítomny a mají všechno pod kontrolou. Musíme zajistit i bezpečnost ohledně dopravy – zastavení tramvajového a automobilového provozu.

Loni jsme zajistili i privátní bezpečnostní agenturu specializovanou na násilné či teroristické útočníky. Bylo ale oříškem, jak pomocí těžkooděnců vytlačit oněch patnáct anarchistů, aniž by toho mohla masmédia zneužít manipulativním výběrem záběrů. Nakonec se to podařilo, ale za cenu časového zdržení.

Přítomní policisté říkají, že mají z té akce skvělou náladu, pochvalují si atmosféru a rádi nás hlídají.

A je tedy ještě v oblasti bezpečnosti co zlepšovat?

Problémem zůstávají bezpečnostní kontroly na Pražském hradě. I když nám díky záštitě prezidenta republiky vyšla Hradní policie maximálně vstříc a povolala i zálohy odjinud, není jednoduché zkontrolovat během hodiny několik tisíc lidí, kteří přijdou na mši svatou do katedrály. Domlouváme co nejefektivnější postup.

Jaký je ideální účastník Pochodu pro život a rodinu? Koho byste chtěli v ulicích hlavního města vidět? Kdo by měl přijet?

Myslím, že nádherné svědectví vydávají právě přítomné rodiny s dětmi.

Kdysi jsem byla přítomná při přípravě fotokampaně na dětské plenky. Fotografie dokonale usměvavé rodiny s holčičkou a chlapečkem byly sice krásné, profesionální, ale prázdné. Nebyla to skutečná rodina jako ty, které jsou na fotografiích z Pochodu pro život. Jsou to rodiny, kde jeden druhému musí odpouštět, kde se jeden pro druhého musí něco obětovat. A na těch tvářích a na té radosti toho dne je potom vidět to, co v oné kampani chybělo – že ta rodina má smysl, že je to kus toho pravdivého z našeho světa, který Pán Bůh pro nás připravil.

Všichni podvědomě víme, že rodina je obrovským bohatstvím, teď nemyslím pro společnost a demografické aspekty. Ale že rodina, pokud funguje, zažívá vnitřní klid, pokoj a radost, kterou nic jiného neumí dát.

Takže byste chtěli v ulicích vidět co nejvíce rodin?

Ano. Pro nás jako organizátory je to samozřejmě obrovská radost, když vidíme, že rodiny pozvání přijmou, protože otázka přijetí dítěte je otázka rodiny. A dobré příklady táhnou.

A je to radost i pro účastníky samotné, když se dostanou do prostředí lidí, kteří žijí jim blízkým životním stylem. Povzbudí je to. Odcházejí s pocitem, že to má smysl a vydrží jim to zhruba těch dvanáct měsíců. A to je další důvod, proč mají přijet znovu.

Slyšel jsem i o farnostech, které na Pochod pro život a rodinu plánují cestovat a prožívají to jako farní pout'

Ano, jsme rádi, když farnosti zařadí tuto akci do svých kalendářů. Vždy to záleží na jednom člověku nebo rodině, která řekne „jedeme, pojed'te s námi“ a nemusí to být vždy nutně pan farář. Ten pak strhne ostatní. Osobní příklad vždy přináší nejvíce ovoce. Podobně je povzbuzení i pro kněze, když ví, že s nimi jede dokonce i biskup a nechťejí ho „v tom“ nechat samotného.

Myslím si, že je to dobrá iniciativa, kterou jsme nevymysleli, se kterou přišli už jednotlivé farnosti v minulosti a snažíme se, abychom to nabídli farnostem napříč naší zemí a případně pomohli s dopravou.

Většina katolické populace žije na Moravě. Naposledy jste jako organizátoři připravili i speciální vlaky. Chystáte něco podobného letos?

Ano, po domluvě s centry pro rodinu v Ostravě a Olomouci plánujeme tři vlaky z názvem „Pro život“. Jeden z Břeclavi přes Brno, další ze Starého města přes Olomouc a poslední z Bohumína a Ostravy. Atmosféra ve vlaku je milá, už to by mohla být jakási vlaková pout'. Lidé mají možnost cestovat společně.

Loni nám Generální ředitelství Českých drah vyšlo velmi ochotně vstříc a mohli jsme tak zajistit bezplatnou dopravu všem dětem. Za děti považujeme ty, které živí rodiče. Zastávky na trasách budou přizpůsobeny zájmu lidí. Velmi nám proto usnadňuje přípravu, když se všichni zaregistrují co nejdříve na adrese pochodprozivot.cz.

Společnou autobusovou dopravu připravila loni českobudějovická diecéze. Na Vysočině se naopak ujali organizace autobusů dobrovolníci. A sami účastníci se pak domlouvají například na společné jízdě autem.

Je už leden, jak taková příprava Národního pochodu pro život a rodinu vypadá? Co vás všechno čeká? Co musíte udělat?

Asi vás zklamou, ale Pochod pro život představuje jen velmi malou část naší práce, i když patří mezi nejviditelnější aktivity. Poskytování praktické pomoci, neustálé jednání s politiky, lékaři a zdravotnickým personálem, zástupci měst a obcí, zabezpečování modlitebních aktivit, příprava a rozesílání tohoto zpravodaje nebo informačních materiálů či každodenní e-mailová a telefonická komunikace nejsou tak mediálně vděčné.

Hlavní přípravy už máme dávno za sebou. Po skončení jednoho Pochodu se hned začíná pracovat na organizaci dalšího. V tuhle chvíli ladíme především tisíc a jeden detail – např. itinerář dopravy nebo program na Klárově. A především se snažíme o intenzivní propagaci.

Má letošní Národní pochod pro život a rodinu nějaké motto?

Chceme i letos mít Pochod zasazen do kontextu rodiny, protože dobré rodiny jsou jediným skutečným řešením jak umělých potratů, tak i dalších výzev jako demografie, výchova, předávání hodnot atp.

Rádi bychom znovu akcentovali problematiku nečekaného početí třetího dítěte. Právě ono bývá skoro nejčastěji obětí strachu, obav, ale i sobectví. Myslíme, že právě u třetího dítěte mohou být pro ostatní zvláště přítomné početné rodiny povzbuzením, že se to dá zvládnout.

Mají ti, kteří se nemohou na samotný Pochod dopravit, možnost se nějak připojit?

Ano, kdo se z nějakého důvodu nemůže zúčastnit, může se připojit díky přislíbenému přenosu na TV Noe. Jsme samozřejmě vděční věřícím za modlitbu a nebo když nám ostatní třeba drží palce. Nemocným nebo rodičům, kteří o své dítě přišli, jsme zvláště vděční, když se připojí k Modlitbám za nejmenší. Jedná se o závazek každodenní modlitby na úmysl zastavení umělých potratů, obrácení společnosti, lékařů a rodičů a za respektování práva na život každého dítěte od okamžiku jeho početí. Dnes se modlí více než tři tisíce lidí. Na adrese modlitbyzanejmensi.cz je možné nalézt více informací. Cítíme v tom velkou sílu a jsme přesvědčeni, že právě tyto modlitby pozitivně připravují srdce lidí, se kterými se setkáváme.

Hlavní město Praha nebo prezidentská kancelář poskytla Národnímu pochodu pro život a rodinu záštitu. Přispívají i finančně na náklady s akcí? Nebo z čeho je všechno hrazeno?

Nemáme od státu žádný grant či dotaci. Vše je hrazeno z darů obyčejných lidí, samotných účastníků. Díky této štědré a nezištné podpoře nemáme žádné dluhy. Někdo sbalí celou rodinu a přijede, jiný nemůže, ale třeba pošle dar.

Když chci pomoci, co mohu konkrétně právě teď udělat?

Ještě dnes se každý může přihlásit na stránce pochodprozivot.cz. Každý si může objednat plakáty a pomoci informovat o Národním pochodu pro život a rodinu ve své rodině, v obci, ve městě, společenství, farnosti. A můžete se domluvit, že pojedete do Prahy na Pochod spolu. Na všechny se velmi těšíme.

Za rozhovor děkuje Jan Rychtář